

Sat Sandesh

2025. június ♦ 58. ÉVFOLYAM ♦ 6. SZÁM

Tartalomjegyzék

2	Az útkeresők négyféle típusa	<i>Sant Rajinder Singh</i>
14	Istentől egyedül Őt kérjük!	<i>Sant Kirpal Singh</i>
22	A Mesterszent, a spirituális bölcsek köve	<i>Sant Darshan Singh</i>
31	<i>Spiritualitás a mindennapokban</i> Legyünk sikeresek, de ego nélkül! Az aggodalmaink okai és a megoldás	<i>Sant Rajinder Singh</i> <i>Sant Rajinder Singh</i>
34	<i>Történetek</i> A vándor A soha vissza nem térő alkalmak	<i>Rabindranath Tagore</i> <i>Sant Rajinder Singh</i>
36	<i>Gyermekoldalak</i> A verseny A varázscukor	<i>Ősi maja történet</i> <i>Iszlám legenda</i>

Igazság Üzenete

A Sat Sandesh havonta megjelenő magyar nyelvű folyóirat, amelyet a Sawan Kirpal Publications USA engedélyével az SKRM Magyarországi Közössége ad ki. A folyóirat kiadásának célja: Sant Rajinder Singh, Sant Darshan Singh, Sant Kirpal Singh, Hazur Baba Sawan Singh és az őket megelőző Mesterek tanításának közzététele. Készült a Sant Mat Alapítvány támogatásával.

ISSN: 1217-6176

Sant Rajinder Singh Ji Maharaj

AZ ÚTKERESŐK NÉGYFÉLE TÍPUSA

Mindannyian mélyen magunkban őrizzük Sant Darshan Singh emlékét, és az életünk különböző szakaszaiban bizonyára gyakran olvassuk az isteni szavait őrző verseit. Ő az alkotásaiban sokféle megközelítést, felismerést oszt meg velünk a spiritualitás útjáról, amely könnyen járhatónak tűnhet, ugyanakkor ennek az ösvénynek a mélységei is nagyok. A költeményeiben és egyéb írásműveiben a költő-szent nagyon világosan tárja elénk a spiritualitás sokféle aspektusát. Amikor magunkba szívjuk az Ő isteni szavait, akkor valóban megértjük az életutazásunk lényegét, és azt, miként ültethetjük be a nagy Mesterek tanítását a mindennapjainkba.

Mialatt a megszokott családi környezetünkben élünk, a Sant Mat ösvényén előrehaladva felismerhetjük a Lélekfelettit és a lelkünk egyesülhet Ővele. Ennek valóra váltása érdekében nincs szükség arra, hogy az összes kötelességünkről lemondva visszavonuljunk a világból egy hegytetőre vagy egy folyó partjára. Képesek vagyunk felismerni Istent, miközben az otthonunkban élve gondoskodunk magunkról és a családukról. Sant Darshan Singh ezt nevezte pozitív misztikának.

Mialatt egy adott szociális - társadalmi környezetben telik az életünk, sokféle emberrel kerülhetünk kapcsolatba. Köztük nagy számban olyanokkal is, akik nem járják a spirituális utat, és a fizikai

világot tekintik az egyedüli való-
ságnak. Sok olyan emberrel talál-
kozhatunk, akik különféle valláso-
kat követnek, más nyelvet használ-
nak, a mi hagyományainktól eltérő
kulturális környezetből származ-
nak. A gondolkodásmódjuk, a

megértésük és a viselkedésük mi-
kéntje is eltérhet a miénktől.

Lehet, hogy az illetők a szom-
szédsgunkban élnek, vagy a mun-
kahelyünkön, a közösségi találko-
zóhelyünkön futunk össze, va-
gyunk együtt velük. Fontos, hogy

az ilyen viszonyokban helyes módon kommunikáljunk, reagáljunk. Ez ugyanis nagy segítség abban, hogy sikeresen tudjunk haladni a végső célunk felé.

Individuális lényként a fizikai világban élve, igyekszünk minél több ismeretet szerezni róla, a benne végbemenő változásokról. Így ugyanis könnyebben boldogulunk. Nagyon sokan felismerik, hogyha azt teszik, ami szerintük számukra jó, boldogító, benső békét hozó, akkor erényes, erkölcsös, egyre jobb emberi lényként élnek ezen a földön. Ha valaki ráadásul lépéseket tesz a spirituális úton, megérti, hogy nincs jobb az Istenhez való közelségnél, az Ő felismerésénél. Az Isten után sóvárgók e világban együtt élnek mindazokkal, akiknek a figyelme kizárólag ezen a mulandó világon van. Vajon hogyan alkalmazkodjunk ehhez a sokszínű környezethez, milyenek legyenek az interakcióink?

Sant Darshan Singh családos emberként élt, és magas pozícióban dolgozott az indiai kormányban, ahol sokezer emberrel került kapcsolatba. Erről is a személyes tapasztalatait foglalta a verseibe, ami segít annak a mérlegelésében, megértésében, hogy mit kell tennünk a spirituális előrehaladásunk érdekében a számunkra adott vilá-

gi körülmények között. Darshan Mester azt kívánta, hogy sikerüljön közel kerülnünk Istenhez, elérnünk az igazi Otthonunkat.

Tudta, hogyha nem értjük meg, nem kezeljük megfelelő módon a környezetünkben élőket, mindazokat, akikkel találkozunk, akkor nem válunk alkalmassá, képessé az emberi küldetésünk beteljesítésére. Nélkülözhetetlen, hogy az interakcióink mindazokkal, akikkel valamilyen viszonyba kerülünk, helyes megértésre alapozódjanak, és mindenkit azonos szinten, egyformán kezeljünk.

A költő-szent a verseiben összehasonlítja a valóságot azzal, amit mi látunk, feltételezünk. Elénk tárja, hogy ebből a szempontból mily sokféle embertípus van. Egyesek teljesen belemerülnek a világi tennivalóikba, és annak valamelyik részterületén kívánnak birtokolni valamit. Ám lehet, hogy csak apró „morzsák” jutnak nekik, nem teljesülnek a vágyaik. Vagy az, amiről azt hitték, hogy végre sikerült megkaparintani, gyorsan semmivé lesz. Ekkor teljesen magával ragadja őket az emiatti bánat, gyötrelem. Vagyis az illető a földi javak felhalmozásának kudarc miatt szenved.

Majd eltöpreng azon, hogy hátha valóban létezik egy magasztos

Erő, amely segíthet rajta. Elkezd Isten után kutatni. Ó, jaj! Miért is kezd bele a kutatásba? Hogy anyagi javakhoz juthasson, de mivel ez a törekvése kudarcot vallott, fájldalmában menedéket keres Isten-nél. Azért fohászkodik, hogy a magasztos Erő segítségével beteljesülhessenek az álmai. Ugyanakkor tény, hogy az illető Isten felé fordult.

Az emberek egy másik kategóriájának van némi sejtelme arról, hogy mi céllal jöttünk a fizikai világba: Ébredjünk rá Isten jelenvalóságára! Ők az úgynevezett „út-keresők.” Eljutnak arra a felismerésre, hogy a fizikai világban nem maguktól folynak a dolgok, hanem azokat valamilyen Erő irányítja. Az így vélekedők nekifognak en-

nek a feltételezett „Működtető-nek” a felkutatásához. Információért a különféle vallások szentírásaihoz fordulnak, elkezdenek követni valamilyen vallást. Igyekeznek megérteni az emberi és az összes többi érző lény létének az értelmét, valamint azt, hogy mi a kapcsolatunk ezzel a magasztos Erővel. Ők tehát az Igazság keresői.

A harmadik kategóriába tartozók a kitartó kutatásuknak és az önelemzési módszerek ismeretének köszönhetően, jelentős tudással rendelkeznek mindarról, ami a szentírásokban olvasható. Ők felismerték, hogy ezek lényegi üzenete azonos. Azonnal és helyesen idézik a bibliai szövegeket, és azok jelentését is el tudják magyarázni

az érdeklődőknek. Ők a fizikai világról és Istenről is jelentős tudással rendelkeznek, ezért bölcsseknek tekinthetjük őket.

Még egy negyedik kategória is van, akikre így hivatkozhatunk: „áhítatos, hűséges, odaadó szeretők.” Ők az Isten iránti szeretetben elmerülten és annak tudatában élnek, hogyha folyamatosan növekszik bennük ez a szeretet, el fognak jutni a létezés végállomására. Tisztában vannak azzal, hogy egyedül a szeretet útján előrehaladva érhető el a Teremtő. Emiatt az ilyen személyek állandó nyugtalan sóvárgásban élnek: „Hogyan érhetném el Istent?” Ráébrednek, hogy ehhez segítségre és vezetésre van szükségük.

Ezért megkeresik az e területen teljes szakértelemmel bíró spirituális Mestert. Isten odaadó szeretője olyan valaki, aki felismerte, hogy aki már rálelt az örök Igazságra, az mindig emelkedett, mámoros állapotban él. Ő is kizárólag Isten megtalálására vágyik. Ezért keresi a spirituális Mester darshanjait. Isten ezen szeretői tudatában vannak annak, hogy amikor befogadják a Mester pillantásait, közelebb kerülnek Istenhez.

Szóval ez a négyféle típusú ember él ezen a földön. Mérlegeljük, hogy mi melyikbe tartozunk! Ha

valaki a teljesen világias szemléletű csoport tagjának tartja magát, ha az anyagiak hajszolása, felhalmozása köti le a teljes figyelmét, benne marad a 8,4 millió életforma karmikus körforgásában. „Ki mint vet, úgy arat.” Emiatt nem képes kiszabadulni az életek és halálok kerekéből. A mostani életét követően, a karmikus adóssága milyensége szerint fog egy másik életformába beleszületni.

Az útkeresőknek mindent meg kell tenniük annak érdekében, hogy még ebben az életben ráleljenek az örök Igazságra. A nagy elméleti tudással rendelkező bölcsseknek pedig azt szükséges megérteniük, hogy nem elég az olvasás, a sok helyes ismeretet bele kell építeni az életünkbe, hogy az ennek megfelelően átformálódjon. Hiszen minden szentírás kihangsúlyozza, hogy csak az lel rá Istenre, aki szeretetben él.

A nagy elméleti spirituális ismeretekkel rendelkező embereknek nemcsak a szentírásokba foglaltakról, hanem az életről is világos, helyes látásmóddal szükséges rendelkezniük. Így bölcs emberből Isten odaadó szeretőjévé formálódhatnak, képessé válva az emberség közös földi küldetésének a beteljesítésére. A hűséges szeretőnek egyetlen célja: táplálni önma-

gában a Mestere és az Isten iránti szeretetet, mint az örök egység elérésének az eszközét.

Oly sokféle ember él ezen a földön. A napokban például kiderült az újságokból, hogy név szerint melyik tíz ember a leggazdagabb Indiában. Létezik egy másik lista, a Forbes azokról, akik ezen a területen világszinten az élen állnak. Nekik van a legtöbb pénzük, ingó- és ingatlan vagyonuk. Nyil-

ván nagyon sokan szívesen helyet foglalnának egy ilyen lajstromon.

Mi a jellemző emberi viselkedésmód, ha jól beindul egy nagyobb méretű üzleti vállalkozás? Egy olyan személy, aki százezres bevételhez jutott, kétszázezerre vágyik, az utóbbi pedig ennek duplájára. A négyszázezres haszonnal rendelkező nyolcszázezerhez szeretne hozzájutni, és így tovább. Könnyű elképzelnünk, mily

hatalmas a vágy az egyre hatalmasabb vagyonna, amelynél a tízmillió is csak egy állomás. Az üzleti vállalkozók többek között azért is törekednek a minél nagyobb összegek felhalmozására, mert úgy vélekednek, így másoknál különbek lehetnek.

Sant Darshan Singh arról ír az egyik versében, hogy az emberek valamilyen sorrend tekintetében mindenképp az élen akarnak lenni: akadémiai tagsággal, világhírű művészi, zenei, színészi, sportjátékosi vagy más teljesítménnyel. Így nagy hírnévre és jelentős anyagi bevételekre tehetnek szert. Az is motiválja őket, hogy oly sokak csodálatát élvezhetik, felnéznek rájuk. Sokféle erőfeszítést tesznek ennek elérése érdekében. A politikusokat is ez és az irányítani akarás motiválja a mulandóságnak ebben a világában. A királyok és császárok szintén különlegesen gazdagok.

Nézzük meg, mit mond Sant Darshan Singh mindezekről az emberekről, ha elkezdik kutatni az Igazságot!

*Az alázatos lények
egyszerű módon öltözködnek.
Az ő küszöbükénél találjuk
szolgálatban az uralkodókat.*

A Libaas-e-fakr jelentése: egy-

szerű ruházat. A megvilágosodott lények, a szentek és misztikusok, belülről fakadóan alázatosak, egyszerű módon öltözködnek, így élnek. Kit tekinthetünk valóban szerénynek, hivalkodás nélkülinek? Mik a jellemzői? Túlcordul belőle a szeretet. Együttérzéssel telített, kész segítséget, iránymutatást nyújtani a szükségét szenvedőknek, a nehézségekkel küszködőknek. A szavai kedvesek, megnyugtatók.

Ahogy egy fa ágai is meghajlanak a gyümölcsök súlya alatt, aki szavahihető, megbízható, hiteles, erényes, az belülről fakadóan alázatos. Az ilyen személlyel találkozó megérzik a belőle kiáradó szeretetet. Ezért: *„Az ő küszöbükénél találjuk szolgálatban az uralkodókat.”* Az „uralkodók” szó alatt nemcsak a császárok és királyok értendők, hanem a különféle magas pozíciókban lévő társadalmi vezetők is.

A spirituális Mesterek szeretettel, alázattal telítettek. Kik keresik fel őket? Többek között olyanok is, akik különlegesen gazdagok, és a saját környezetükben rendkívüli hírnévnek örvendenek. Ők vajon miért érkeznek egy tökéletes Mesterhez? Ők azok, akik hatalmas vagyont halmoztak fel, vagy a különleges képességeikkel szereztek valamilyen területen (művészetek,

sport, stb.) hírnevet. Nyilván semmiben nem szenvednek hiányt. Ám az életük egy pontján bizonyára megtapasztalták, hogy a mulandó világban elért összes sikerük ellenére belül nem lettek békére, nyugalomra, igazi boldogságra. Erről a szerfelett zaklatott benső állapotról mindenkinek van személyes tapasztalata. Ezen a hatalmas vagyon sem segít.

Sok olyan változás aggaszt bennünket, amelyek miatt a világi dolgaink rosszul alakulhatnak: még több munka vár ránk, bár már így is hatalmas ennek a terhe; valaki bitorolni akarja a jogainkat; alul maradunk egy versenyben

(gazdasági, politikai, sport, stb.). Például valaki hírneves sportoló, de már korosabb, és attól tart, hogy lecserélik egy tehetséges fiatalra. Az ilyen helyzetben lévő személy nem lel nyugalomra.

Ha békességre vágyik, vajon hol keresse azt? Nyilván olyan helyen, ahol valami esélye van a benső béke megtalálására. Ezért elkezd kutatni. Sant Darshan Singh verssorai szerint végül menedékre lel egy spirituális Mesternél.

*Minden irányban
beutazva a teremtést,
ez a kimerült vándor
megtér a Te küszöbödhez.*

Mindenki igyekszik a fizikai világra tudatos módon élni. Azért küldenek embereket a Holdra vagy más helyre a világűrben, hogy az élet jelei után kutassanak. Vajon mik azok a fekete lyukak? A tudósok az univerzum más eseményeit is megpróbálják nyomon követni. Ugyanez vonatkozik a fizikai világ történéseire is. Olykor versengés folyik a kutatás, a fejlesztés terén: vizsgálják az óceánok nagy mélységeit, vagy bizonyos régiókban a nagy természeti változások okait. Vagyis az ember igyekszik egyre jobban megismerni a mindenségnek azt a részét, amelyben él.

A költő-szent rámutat, hogy a fizikai univerzumban történt sokfelé keresgélés után a vándor lélek még mindig nyugtalan marad, és „*Ez a kimerült vándor visszatér a Te küszöbödhez.*” A hiábavaló összevissza keresgélésbe és versengésbe valamikor belefáradva, kimerülve, egyszer eljön az ébredés, a felismerések ideje: „Ó! Közben mindenfelé szétnéztem, semmire sem jutottam vele.” Lehet, hogy valakinek 50-60-70 vagy 80 évebe is beletelt ez a hiábavaló kutatás. Az illető ezek után azon töpreng: „Vajon még mennyi időm maradt itt?” Eddig ugyanis nem sikerült valóra váltania az emberi születés végső célját, és a többi földi tevé-

kenysége ebből a szempontból szintén hiábavalónak bizonyult. Ezért „*Ez a kimerült vándor visszatér a Te küszöbödhez.*”

Egy olyan személy – akit a világ mindennel nagy bőséggel ellátottnak tekint – ha nem lel boldogságra, békességre önmagában, akkor elkezd menedéket keresni. Továbbá, amikor valaki teljesen kimerül a világi tevékenységek tengerében, akkor igyekszik megtalálni a kivezető utat ebből a szorongató helyzetből. Isten kegyéből az útkereső eljuthat a spirituális Mester lábához.

A régi időkben a szentek és misztikusok tanítványainak kemény, fáradságos teszteken kellett átmenniük, mielőtt megnyílt előttük a benső mindenség. A Kabir Sahib idejéből való érdekes anekdota szerint Ibrahim Bin Adam egy királyságot uralt, és a megvilágosodás útját keresve jutott el Kabirhoz.

Abban az időben az volt a szokás, hogy az útkeresőknek sokféle szevát kellett végezniük. Ibrahim hónapokat, majd éveket töltött önzetlen szolgálattal. Már hat éve szolgálta Kabirt, és még mindig nem nyerte el a beavatást. Ekkor a nagy szentet arról faggatta a felesége, hogy mi az oka ennek. Hiszen annyi szevát végez. „Még

nem áll készen” – válaszolta Kabir. „Már hat év eltelt. Még meddig akarsz várakoztatni? Mikor találkoz majd alkalmasnak a beavatóra?” – kérdezte a felesége.

„Nos, egy gyakorlati példa révén lásd magad is, hogy miért nem jött el még az ő ideje! – válaszolta Kabir. Az asszony továbbra is kételkedett, hiszen Ibrahim már hat éve oly szolgálatkészen dolgozott. Mindenkiel szeretetteljesen beszélt. Az asszony őt találta a

legjobb szevadárnak. E beszélgetést követően Kabir felment a ház teraszára, és amikor Ibrahim kilépett a ház kapuján, onnan egy vödör szemetet zúdított a nyakába. A tanítványjelölt felnézett, és rendkívül dühösen azt kiáltotta: „Ha most Buk Bukharában lennék, jól megkapná a magáét az, aki ilyet merészel tenni.” Kabir a feleségéhez fordult: „Látod? Még várnia kell. Még mindig ekkora jelentőséget tulajdonít az uralko-

dói mivoltának.”

Az anekdota szerint újabb hat év telt el. Egy napon Kabir azt mondta a feleségének: „Nos, most már készen áll.” Az asszony elcsodálkozott, mert külsőleg ő nem látott ekkora változást. Kabir megkérte őt, hogy az alkalmas pillanatban öntse rá a szemetesvödör tartalmát. Ibrahim felnézett, és azt mondta: „Ó, Uram! Én még ennél is szennyesebb vagyok. Az a Te kegyed, hogy most erre emlékeztetsz engem.” Ezt követően megkapta Kabirtól a beavatást az Isteni Fény- és Hangáradatba.

A szentek és misztikusok ismételten kihangsúlyozzák, hogyha valaki nem kerül szembe különféle kihívásokkal, és nem tanulja meg az önfegyelmet, akkor továbbra is a nagyra nőtt egója uralma alatt fog élni. A spirituális úton való előrehaladáshoz nélkülözhetetlen az önhittség, a hiúság, a nagyképűség leküzdése.

A történelemben visszatekintve számtalan példát találunk arra, hogy a világi tevékenységekbe belemerült személyek életében bekövetkezett egy esemény, amelynek hatására az illető bensőleg felébredt: „Meg akarom ismerni Istent.” Majd elkezdett kutatni. A szerencsés kevés jut el a legmegfelelőbb helyre. Isten nem valahol

kívül, hanem bennünk él. Gyakran gondolunk ilyesmire: „Ó, ez egy hatalmas próbatétel. Ha sikerrel kivitelezem, a célpontban biztosan rálelek Istenre.” Ám ily módon benne ragadunk az anyagi világ csapdáiban.

Ezzel kapcsolatban Darshan Mester a következő kérdéseket teszi fel:

*Amikor egy emberi lény
a bensőben már eleve Istené,
mi értelme a mindenfelé keresésnek?
Amikor valaki már
a célegyenesben van,
vajon miért keresi másfelé a célt?*

Az emberi születéssel elnyert előjogunk Isten felismerése. Ő ott rejtezik mindannyiunkban, és mégis a külső világban kutatunk Őutána. „Ó, jaj! Hol van Isten?” E kérdés feltevője feltételezi, hogy Ő valahol kívül található meg. Pedig a Teremtőnk bennünk lakozik. Őt az összes spirituális jellegű tanítás szerint csak befelé fókuszálva, a meditáció gyakorlása során, a benső régiókon átutazva fedezhetjük fel. Ez az úgynevezett ezoterikus tanítás lényege. Ha egy vallásban keressük a lényegi tudnivalókat, akkor megmaradunk az alapszabályok, az alapvető tudnivalók szintjén, amit exoterikus tanításnak ne-

vezünk. Mindannyian rendelkezünk az Isten megtalálásához szükséges képességekkel, mégis a kívülágban keressük Őt. Kabir Sahib erről ezt mondja:

*A Teremtőd úgy él benned,
akár egy virágban vagy
a pészmaszarvasban rejtőző illat.*

Vajon mit tesz ez a szarvas? Mindenfelé szagolgatja a füvet, keresve a pészmaillat forrását, nem tudva, hogy az belőle árad ki. Ugyanilyen a mi állapotunk is. Isten bennünk él, és szerte a világban kutatunk Őutána.

A szentek és misztikusok folyamatosan arra emlékeztetnek bennünket, hogy az egyedüli valóságunk tekintett fizikai régió az illúziók világa. Mi kijelentjük: „Ez maga a valóság, ez így igaz.” A költő-szent segít az élet titkainak a felfedezésében, megértésében.

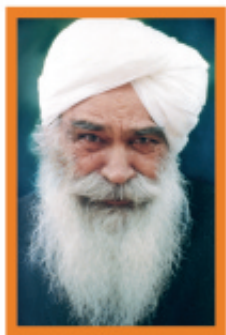
*E világ nem több
szakadatlan álmnál.
Ó, Pohárnok!
Ajándékozd Darshannak
az élet valódi céljának felismerését!*

Volt egyszer egy király, aki azt álmodta, hogy minden vagyonát elvesztette, nincstelenné vált. A gyermekei is éheztek, mert egy fa-

latnyi ennivalójuk sem maradt. Amikor reggel felébresztették a szolgálói, felkiáltott: „Kifosztottak! Tönkretettek! Mindenem odaveszett!” A király jajveszékelt, zokogott. A szolgálai egy tükröt tettek elé, és azt mondták: „Nézd! Királyi öltözetet és ékszereket viselsz! Hogy raboltak volna ki téged?” Megnyugtatták, hogy az egész csak egy álom volt.

Mindannyiunk állapota ilyen, ha csupán az elménk és az érzeink szintjén telik az életünk, ha csak a külső világra vagyunk tudatosak. Ebben az esetben a szemünk és a fülünk segítségével szerzett sokféle benyomást az egyedül létező valóságként kezeljük. A szentek és misztikusok viszont arra emlékeztetnek bennünket, hogy az örök Igazság megtalálása érdekében jöttünk erre a földi színtérre.

Ha a figyelmünket a tizedik kapuba, a shiv netrába koncentráljuk, akkor képessé válunk a benső utazás megkezdésére. Ha helyesen értelmezzük a szentek és misztikusok szavait, és az útmutatásaikra alapozzuk, építjük az életünket, akkor el fogjuk érni a végső célunkat. Sant Darshan Singh hitt az erre való képességünkben, és ezért tárta elénk ennek az utazásnak a különféle aspektusait.

Sant Kirpal Singh Ji Maharaj

ISTENTŐL EGYEDÜL ŐT KÉRJÜK!

A spiritualitás hindi nyelven „Parmarth”, amely két szó összetétele: a „Param” jelentése: a legmagasztosabb; „Arth” pedig azt jelenti: elérni valamit. A „Parmarth” szó jelentéstartalma: olyan tudás elérése, amely mindenekfeletti, elmúlhatatlan. Mi az ezen a világon, ami fenséges és örökkévaló? A lelkünk. Kik vagyunk mi? Megtestesült lelkek. Tudatosak. Isten részei. A lelkünk jellemzői megegyeznek a legmagasztosabb Erőével, csak kisebb méretarányban. A leghatalmasabb cél, amelyet egy lélek elérhet: az egység Istennel. Minden egyéb eredmény időleges, tűnékeny.

Egy szent azt kérdezte: „Mi haszna van annak, ha egy ember az egész világ összes javát birtokolja, de elveszíti a saját lelkét?” Mit számít, ha miénk minden ezen a földön, ha nem ismerjük fel a lelkünket? Hiszen minden anyagi természetű dolog itt marad, amikor elhagyjuk ezt a színteret. Mikor válunk képessé ennek a ténynek a felismerésére? „Az igazsággal együttlét nélkül a bölcsesség nem érhető el.” Honnan ered az igazi tudás? Kinek a társaságában válunk képessé ennek felismerésére? Olyan valaki jelenlétében, aki már felismerte, megtapasztalta azt, és egy lett vele.

Mit jelent a „Sangat” szó? „Együtt ülni.” Mi a „satsang” jelentése? „Együttlét az igazsággal.” Amikor satsangon vagyunk, ezzel megadjuk a lehetőséget a lelkünknek, hogy olyan valaki szavaira figyelhessen, aki már az igazságban él. Egy mondás szerint: „A spirituális Mester nélkül

nincs igazság.” Őnála nincs fontosabb, értékesebb személy, akivel való együttlétre vágyhatunk. „Ahol a spirituális Mester, a megszemélyesedett igazság jelen van, az satsang.” Ő az isteni bölcsesség hordozója, és a követői számára lehetővé teszi a valóság felismerését.

A spirituális Mester arról beszél, ami elmúlhatatlan. A testünk léte időleges. Betegség, éhség miatt magatehetetlen állapotba kerülhet. Fizikai, anyagi, érzelmi, mentális problémák gyötörhetik. Nem a folyamatosan változó testünk a boldogság forrása. Ha el szeretnénk érni a halhatatlant, az örökkévalót, akkor a lelkünknek kell belemerülnie Istenbe. „Ő sohasem hal meg, ezért soha nem lesz ok a megsírtására.”

Ha az Istenerőhöz kapcsolódunk, a miénk lehet mindaz, ami mindkét világhoz tartozik. A szentek ezt az Erőt Naamnak is nevezik. Mi a Naam? Isten név nélküli. Ő egy Erő, amely megnyilvánult. Egyből több akart lenni. „Egyetlen univerzum, amelyben az élet óceánjai oly sokfélék.” Amikor Isten megnyilatkozott, ez az Erő, vagyis a Fényként és Hangként megnyilvánuló, hallható életáramlat hozta létre az egész teremtetést. Mi a teljes tudatosság Óceánjának a cseppjei vagyunk. A lelkünk tudatos entitás,

vagyis az isteni tulajdonságok összessége.

Az igazi valónknak arra van szüksége, hogy összekapcsolódjon az Istenerővel, vagyis a teljes tudatossággal. Ez az Erő elpusztíthatatlan. Ha a lelkünk Istenhez kötődik, akkor egyre tudatosabbá válik. Ha viszont a testével és az anyagi dolgokkal kerül függő viszonyba, akkor csökkenni fog a tudatossága. A szentek intelme így szól: „Szerencsések azok, akik emberként megszülethettek, de ha nem kerülnek összeköttetésbe az Isteni Fény- és Hangáradattal, ezzel ártanak maguknak.”

Egy lélek csak hatalmas szerencsével ölthet emberi formát. Ezalatt rálelhet Istenre, hozzájuthat az „Élet Kenyeréhez” és az „Élet Vízéhez.” Kétféle út nyílik meg előtte. Az Istenerőre hangozva egyre tudatosabbá válik. Ha viszont az anyagi világ dolgaihoz, vagyis a testéhez, a családi és rokonkapcsolatokhoz, a pénzhez, a vagyontárgyaihoz ragaszkodik, akkor a lelkét a tudatosság terén csak veszteségek érik. Emiatt olyan életformában fog újra megszületni, amely az emberinél alacsonyabb szintű tudatossággal rendelkezik.

A szentek kihangsúlyozzák, hogy aki felismeri az élet igazi ér-

tékeit, és elnyeri az emberi létezés ajándékát, annak a célja az egyesülés Istennel, vagyis egy olyan állapot elérése, amely örökké megmarad. Minden egyéb nyereség, haszon semmitmondó, értéktelen. Ezért ismerjük fel, hogy mi az, ami minden egyébnél fontosabb, ami elmúlhatatlan! Ez a spiritualitás.

Azt mondják, hogy az emberi formának három összetevője van. Az egyik a test, amely megfelelő táplálással erős lesz. A második az intellektus. Ezt képzéssel finomíthatjuk, csiszolhatjuk. Kiemelkedő mentális képességekkel nagyszerű új dolgokat találhatunk fel. Ám az emberi lénynek ez a két oldala a pusztulás alávetettje. Mi az, ami örök, halhatatlan? Isten, az igazság és a lélek. Minden egyéb mulandó, illuzórikus. Lehet, hogy valakinek sok pénze van. De mi történik egy bankcsőd esetén?

Egy másik személy több ingatlannal is rendelkezik. Ám egy földrengés, cunami mindent elsöpörhet az adott területen. Egy atombomba életek sokaságát semmisítheti meg. Spirituális vonatkozásban az anyagi gazdagság nem tekinthető nagy teljesítménynek. A testünkbe a megszületésünkkel kerülünk, de nem vesszük magunkkal, amikor innen végleg eltávo-

zunk. Mi egyéb marad velünk? Semmi a földön elért nagy vívmányokból. A lelkünk az emberi testnek csak egy előre meghatározott ideig a lakója, és ha innen elmegyünk, mindent hátrahagyunk.

A fizikai világban egy fa árnyéka állandóan mozog. A világ színei is folyamatos változásban vannak.

A szentek azt tanácsolják, hogy öltünk magunkra Isten örökké megmaradó, soha el nem halványuló színeit. „Ó, barátom! Keresd az örök fiatalság színét!” Azt gondolhatjuk, hogy ez a tanács a fiatal éveink csúcspontjára, az akkori jellemzőkre vonatkozik. Valójában teljesen másról van szó. Vajon milyen színekben tündököljön a lelkünk? Isten színeibe szükséges öltöznünk. Az összes többi szín a testünkkel együtt egyszer semmivé lesz.

Mi a legnagyobb eredmény, siker, amelyet emberként e világban élve elérhetünk? A lelkünk egyesülése Istennel. Ez hogyan történhet meg? A szentek küldetése az Isten után sóvárgó lelkek összekapcsolása a Fény- és Hangáradattal. Beavatják őket a benső titkaiba. Mi az Isteni Fény és Hang? A megnyilvánult Istenerő, amely a spirituális Mesterben manifesztálódik, és szétsugárzódik Őbelőle. A beavatáskor a figyelmével feltöltött

Istenneveket oszt meg a tanítványaival. „Ó, elme! Ismételd Isten neveit!” Ezek segítségével lecsendesül az elme, és a lélek benső tapasztalatokat szerezhet. Guru Ram Das erről a következőket mondja: „A spirituális Mesterem áldott meg a benső látomásokkal engem.”

Mi történik az Isteni Fénybe és Hangba történő beavatáskor? Egyrészt van egy név: „Isten.” Másrészt létezik egy Erő, amely betölti az egész teremtetést. Az „Isten” név utal a mindent átjáró Erőre. Az egész világ mondogatja az „Isten” nevet, de fogalma sincs a megnevezett lényegéről. Az embereknek nincs benső kapcsolatuk Ővele. Bár a Teremtő nevének az emlegetése helyes irányba tereli a figyelmet, de az Erő valami egészen más, mint a kimondott név. Ez az Erő minden élet alapja. „Az összes égitestet a Fény- és Hangáradat hozta létre és működteti.” Ám a spirituális Mester kegye, segítségével senki sem kapcsolódhat össze vele.

Nincs olyan hely, ahol a Teremtő ne lenne jelen. Az egész világ az Ő lényegének visszatükröződése. Ezt akkor ismerjük fel, ha nyitott a benső szemünk. Mit tekinthetünk e világon a legnagyobb „nyereségnek”? Ha olyasmi lesz a miénk,

ami mindörökké megmarad. Ez nem más, mint a lélek egyesülése Istennel. Ez miként válhat valóra? A szentek segítségével. Kit nevezünk szentnek? „Az igazi jótevőnk a bölcsesség megtestesülése, és az isteni erények hordozója.”

Az isteni fenntartó és ellenőrző Erőnek köszönhetően élteti a lélekenergia a fizikai testünket. Ha azt mindörökké elhagyja, a test működésképtelenné válik. Hasonló a helyzet a teremtetett mindenséggel. Az Istenerő tökéletes pontossággal tartja a pályájukon az égitesteket. Ha viszont valamilyen mértékig visszahúzódik a különféle szintekről, akkor kis vagy nagy megsemmisülés következik be.

A lélek legfőbb célja az összekapcsolódás ezzel az Erővel. Az Isten után sóvárgó lelkeket a szentek áldják meg ezzel az ajándékkal, amely mind az életben, mind a halálban védelmet, támogatást nyújt az érintetteknek.

Valójában mit kérünk Istentől? A megértési szintünktől függően olyasmit akarunk, amire tartósan számíthatunk. Ez lehet gyermekáldás, pénz, vagyontárgy, valamilyen forrásból ismeretek vagy tudás szerzése, képesség filozófiai vitában való részvételre, stb. Ezek mindegyike legfeljebb az adott élettartamra marad meg. Ráadásul,

ha anyagi dolgokhoz kötődik a lélek, a tudatos teljesség, akkor elkezd csökkenni a tudatossága. Mi lesz ennek a következménye? Ennek megfelelő, vagyis alacsonyabb tudatosságú létformák valamelyikében fog újraszületni.

Másrészt, ha a lélek tudatossága fokozódik, ha Istenhez, a teljes tudatosságához kapcsolódik, nem eshet alább a létformák ranglétráján. Jogos a kérdés: „Vajon mit profitál abból egy ember, ha övé lesz a föld összes kincse, miközben elveszti a lelkét?” Mit számít az, ha valaki uralja az egész világot, ha nagyhatalmú királlyá válik, és mindenki a parancsai szerint cselekszik? Ez a hatalom csupán egy korlátozott ideig az övé. Csak addig birtokolhatja a földi javakat, amíg a teste él.

A szentek mindig így fohászkodnak: „Ó, Istenem! Részesíts egy hatalmas kegyben!” Vajon mi ez? Istentől Őt magát kéri, aki hallható életáramlatként a létezés összes formáját betölti. Mi ehelyett mi mindent kérünk Istentől? A gyermekeink jóllétét, több pénzt, munkát, hírnevet, és ezekhez hasonlókat. Vagyis időleges dolgokat, amelyek mind itt maradnak. „Az öntelt, önelégült emberek a hamisság kedvelői. Ők megfélemeznek a Teremtőtől.”

Mi a legmagasztosabb valóság? A lélek egysége Istennel. Minden megteremtett dolog a forrása felé igyekszik. A gyertya fénye a forrása, a Nap felé irányul. Ha lefordítjuk, a lángja változatlanul felfelé törekszik. Teljes erőből dobjunk fel a magasba egy rögöt, vissza fog esni az eredeti helyére, a földre. Fizikai formát öltött lelkek vagyunk. A testünk lefelé, az anyag világába húz bennünket, miközben a lelkünk a benső magasságokba akar szárnyalni. Az elménkkel való kapcsolatunk miatt a lelkünk fizikai tulajdonságokra tesz szert. Magukkal ragadják az érzéki csábítások és élvezetek, miközben a testtel és a fizikai világgal azonosul. Emiatt a lélek fogollyá válik.

Ki kell menekülnie ebből a szorongató helyzetből. Ebben az irányban az első lépés az ébredés és az önfelismerés. Ennek módja nem valamilyen érzelmi reakció vagy okoskodás, hanem az ön-elemzés. Mihelyt a lélek kiszabadul az elme uralma alól, természetesen azonnal Isten felé fordul. A szentek erre az állapotra mondják azt: „A Guru visszaadta nekem a saját házam feletti felügyeletet. Most királynőként uralom. Én működtetem a testem templomát. A Mesterem kegyéből ismét én vagyok a házam tulajdonosa. Tíz

szolgám van: az öt érzékszerv és azok ötféle működése. Ők mind követik a parancsaimat.”

Milyen az emberek túlnyomó többségének az állapota? Magatehetetlenül ki vannak szolgáltatva a testük kifelé áradó képességeinek. Időnként a hallás, máskor a szaglás, a látás, az ízérezékelés vagy a tapintás érzékének vagyunk kiszolgáltatva. Ha ezek a szolgák lázonganak, vajon milyen állapotok lesznek abban a házban? A legelső teendőnk: Rakjunk rendet az otthonunkban! Csak így lehet reményünk az élet magasztos céljának valóra váltására. Egyébként folytatódik a viaskodás.

A szentek miért imádkoznak? Ők Istent magát akarják. Az emberek jelentős hányada Istentől e világot kéri, és a földi boldogság eléréseért küzdenek. A spirituális Mestert is e célból keresik fel. „Ez a világ oly édes. Ki törődik az utána következővel?” Ám mindaz, amit itt hajszolnak, mind az idő, az elmúlás alávetettje, és egyszer mindenképp hátra kell hagyniuk. Mások a benső régiók megismeréséért, annak adományaiért fohászkodnak. Ám azok egészen a kauzális szint tetejéig szintén ideiglenesek, és ismételten bekövetkezik a megsemmisülésük.

Mi lesz annak a következmé-

nye, hogy e világokban keresik az öröknek hitt otthonukat? Az, akinek a tudatossági szintje alacsony, e régiók foglya marad. Mit jelent ez? Az, aki a fizikai világ javainak élvezetére vagy a mennyek régióinak örömére vágyik, oda fog újra visszatérni. „A mennyek és a poklok újra magukhoz vonzzák őket.”

A felsoroltakon kívül vannak olyanok is – egy harmadik kategória – akik Istenhez Őerte imádkoznak. Ez a cél miként érhető el?

Isten a teremtés összes részecskéjében jelen van. Az Istenerő tartja fenn az összes életet. Van azonban egy hely, ahol manifesztálódik. „Az én Uram minden egyes szívben benn lakozik. Ám nagyszerű az a szív, amelyben meg is nyilvánul.” Ez a pólus a spirituális Mester. A harmadik kategóriába tartozó emberek az Ő jelenlétében szeretnének tartózkodni. Ki tudja ezt a kívánságot teljesíteni? Nem a Mester fizikai valója.

Tiszteljük Őt, hiszen Isten nyilvánul meg Őrajta keresztül. Ő segít a figyelmünk koncentráálásában, és megteremti a benső kapcsolunkat Istennel. Istent vagy a spirituális Mestert keresni – gyakorlatilag egy és ugyanaz. „Ha a spirituális Mester és Isten egymás mellett áll, ki előtt hajtasz fejet először?”

A Mester magában hordozza a napsugarat. Isten maga a Nap. Ha valaki nem találkozik a napsugárral, hogyan juthatna el a Naphoz? Hátlatelt szívvel csak azt mondhatjuk: „A spirituális Mester előtt hajtok fejet először, mert Őnélküle soha nem ismerhettem volna fel Istent.” Meg kell értenünk, hogy mi a Mester küldetése. Nem a test a tökéletes Mester. Isten az, aki Őrajta keresztül megnyilvánul a fizikai világban. Ezért képes megállítani bennünket a Fénnyel és a

Hangáradattal való benső kapcsolattal.

Szóval, ki valójában a spirituális Mester? Isten megnyilvánulása a fizikai világban. Az Istenerőt, amelynek Ő a hordozója, sokféle névvel illetik: Ige, Kalma, Shabd, Naam. Őrajta keresztül Isten szeretetéről szerezhetünk tapasztalatot. Az odaadásunk Őiránta az első lépés. Addig nincs valódi ismeretünk, tudásunk Istentről, amíg nem találkozunk az élő Mesterrel. Krisztus szavaival: „Ha Istenhez imádkozol valamiért, akkor talán megkapod. Ha az én nevemben kéred Istent, reményed lehet rá. Ám, ha tőlem kéred, mindenképp megkapod.” Az idézetben a hit és a bizalom különféle szintjei fogalmazódnak meg. Ha valaki tökéletesen megbízik a Mesterében, elnyeri azt, amiért fohászkodik.

Korábban már beszéltem a három embertípusról. Az első kettő a fizikai világ vagy a másik után vágyódik. A harmadik kategóriába sorolhatók Istentől Őt magát vagy a spirituális Mestert kéri, ami lényegében ugyanazt jelenti. Ha valaki a Mester fizikai formájához kötődik, még nem tekinthető szabadnak. Másrészt a Mester ebben a formában köti össze a vágyódó lelkeket a benne megnyilvánuló Erővel. Így az érintett szabaddá

válhat. Az Ő segítségével sikerrel szelhetjük át az élet óceánját.

„Ne kérdezd a spirituális Mester fogalmának a meghatározását!” Ugyanis addig, amíg nem találkozunk egy Istent felismert lénnel, nem vagyunk képesek a tényeknek megfelelően értékelni az Ő szerepét. Az ember tanítója csak egy másik ember lehet, de egy olyan valaki, akiben az Istenerő megnyilvánul. A nagy Mesterek a Fény gyermekei, akik ezt megosztják mindenkivel, akivel találkoznak. Ez a szentek fontos ismérve. Ugyanis az, aki maga még nem érte el a megvilágosodás szintjét, másokat sem képes a Fénybe juttatni.

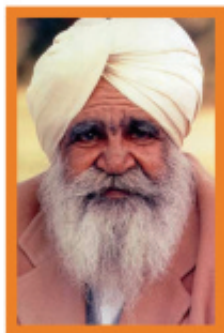
A különféle szertartások, a rítusok, a rituálék, a filozófiai eszmecserék mind a külső világgal vannak kapcsolatban, és bárki képes az elvégzésükre. Akiben viszont Isten Fénye megnyilvánul, egy költőszent szavaival: „Ó, Sadho! A spirituális Mester eltávolította a fátyolt a szememről, és megpillantottam az igazi valómat.” A „Guru” szó jelentése: „Olyan valaki, aki elhozza a Fényt a sötétségbe.”

Mit tesz a Mester? „Az igazi tudás szemfestékét keni rá a kiválasztott személy szemére.” Beavatáskor nem az olvasással vagy elmélkedéssel szerzett, hanem a sze-

mélyes tapasztalatokból származó isteni tudás szemcseppjét osztja szét. A Mestererőnek köszönhetően a beavatáson ülők figyelme a lelkük székhelyére koncentrálódik, és képessé válnak a testi tudatosság fölé emelkedésre. A lélek Fénye betölti a test templomát, és a Mester az igazi tudás szemcseppjével kezeli a benső szemet. A beavatott megtapasztalhatja az Isteni Fény sokféle megnyilvánulását.

„Senki sem ismeri a Fiút, csak az Atya; az Atyát sem ismeri senki, csak a Fiú, és akinek a Fiú akarja megjeleníteni.” (Mt 11,20) Természetesen, a Fény nem kívülről származik, már ott van mindannyiunkban, de a Mester az, aki képessé tehet valakit ennek ismételt átélésére. Ez a befelé fordulás, a rendszeres gyakorlás eredménye. Ehhez az szükséges, hogy a lélek-energia az érzékek szintje fölé emelkedjen, abba a pontba, ahonnan a test a működéséhez szükséges erőhöz jut.

Ha elindulunk befelé, senki más nem lesz velünk, csak Isten. Minden mást hátrahagyunk: a házat, a vagyontárgyakat, a hírnevet. Mi lesz az igazi útítársunk? A Naam. A mindent betöltő Istenerő. A vágyódó lélek kijelenti: „Ó, Istenem! Én egyedül Téged akarlak. Te légy az útítársam!”

Sant Darshan Singh Ji Maharaj

A MESTERSZENT, A SPIRITUÁLIS BÖLCSEK KÖVE

„Tudjuk, hogy mindannyiunkat egyformán kezelsz. Vigyél át engem az élet óceánján!” Eljött az igazi Mester, hogy megossza velünk a spiritualitás kincseit. „Te az együttérzés mérhetetlen gazdagságával rendelkezel.” Ezek Sant Surdas himnuszának az alapgondolatai.

Én ennek jeleit láttam Hazur Baba Sawan Singh és Param Sant Kirpal Singh idejében, amikor egy bűnös – rabló, bandita, gyilkos – megérkezett a küszöbükhöz. Az olyan gyarló emberi lények, amilyen én vagyok, akik ezerféle hibával terheltek, szintén az Ő kegyületet keresték. A nagy szentek azonban nem fordítottak figyelmet az esendő mivoltunkra. Hatalmas bőségben áradt ránk a kegyük.

Miközben tény az: „Semmiféle erénnyel nem rendelkezem”, ők nem tettek különbséget érdem és érdemtelenség között, hanem arra törekedtek, hogy Őhozzájuk hasonlóvá formáljanak bennünket, akik ezt követően minden benső kincsre méltóvá váltak.

A következő anekdota Nanak életéből származik. A megélhetését biztosító munkát is odaadón látta el. Egy üzletben volt eladó. Az ilyen megvilágosodott lények isteni tulajdonságokkal rendelkeznek. Nanaknak az eladásra szánt gabona kimérése volt a feladata. Az akkori mértékegységek szerint egy *maund* 37,32 kg-nak felelt meg. Ő elkezdte számolni: 1-2-3-4-5 kg, és így tovább. Miután kimondta a 13-as számot, elkezdte azt ismételt-

ni, ugyanis a „Teraa” szó másik jelentése: a „Tiéd.”

A körülötte álló emberek megökökenten figyelték, ahogy megál-lás nélkül folytatja a gabona kimé-rését a vevőknek, és arra gondol-tak, hogy így szétosztogatja a magbolt, a Modikhana teljes kész-letét. A tulajdonos odarohant Na-nakhoz, aki az isteni szeretet má-morában fürödve cselekedett. Azt kérte Nanaktól: „Fejezd be a szá-molást!” Amikor elkészült a bolt leltára, kiderült, hogy az eredeti mennyiségnél is több gabona volt a raktárban. Így azután a boltos megkérte Nanakot, hogy folytassa a munkáját. Ő azonban a következ-őket válaszolta: „Nem. Én ezután nem téged, hanem Istent fogom szolgálni.”

Maulana Rumi az Istennel való egységét így öntötte szavakba: „Te és én egyek lettünk. Én vagyok a test, Te pedig a lélek. Ha én Te lettem, akkor többé senki sem mondhatja, hogy én akármiben is különbözöm Tőled.” Ilyen fohászt ajánljunk fel a Teremtőknek: „Kérlek, bocsásd meg az összes vétkeket! Vegyél engem az irányí-tásod alá!” Nanak szavai azt tü-közik vissza, hogy mindenkit egy-formának tekint. Ha elkezdjük osztályozni az embertársainkat: „Az egyik igaz, a másik hamis, jó

vagy rossz”, akkor felmerül a kér-dés, hogy e mérce szerint mi vajon hol állunk, kik, milyenek vagyunk. Ezzel a módszerrel Kál munkál-kodik a világban.

Van olyan hiedelem, nézet, amely szerint, amikor az emberek meghalnak, a halál angyala Dha-ram Raj elé viszi a lelküket. Ő el-lenőrzi az illetőre vonatkozó kar-ma-kimutatást, a jó és a rossz cse-lekedeteket. Ha az előbbiek van-nak túlsúlyban, az illetőt a menny-országba küldik; ha pedig a vétkek, akkor a pokolba kerül, amelyben 14 fajta tűz van. A szufik abban hittek, hogy a menny és a pokol között még létezik egy olyan szint, ahol nincs se boldogság, se szen-vedés. Úgy tartják, hogy mindhá-rom régió alá van vetve az időnek. Vagyis a lelkek az életük, a tetteik mérlegelése alapján bizonyos szá-mú évet töltenek a kijelölt helyen, majd döntés születik a további sorsukról.

A szentek viszont képesek túl-vezetni bennünket a tér és az idő korlátaín, és nem a karmikus számlánk szerint árad ránk a ke-gyük, hanem az mindenkire egy-formán kiterjed. Ránk vetül az életadó pillantásuk. A spirituális gyakorlatok révén haladhatunk előre a benső ösvényen, ahol elő-ször az éteri, sugárzó formájukba

merítik el a lelkünket, ezt követően hazavezetik Istenhez, és egyesítik Ővele.

Ez fogalmazódik meg ebben a kijelentésben: „Ó, Mester! Te mindenkit egyformának tekintesz. Sajnos, én sokat vétkezem. Ezért néhány különleges pillantásodért esedezem. Ne nézd a számtalan botlásomat, az értékek hiányát bennem, és az egész lényemen uralkodó egómat!” Az, aki így foháskodik a Mesteréhez, tisztában van azzal, hogy az önösség az összes gyarlóság kiváltója, mozgatórugója. Miért? Krisna azt mondta: „A jó és a rossz tettek egyaránt megkötik az emberi lényt. Annyi a különbség, hogy az egyik lánc aranyból, a másik vasból van.”

Ugyanez a gondolat és az ebből az állapotból kivezető út fogalmazódik meg a következő fohászban: „Ó, spirituális Mester! Eljöttél, hogy a jóságos kegyedben részesíts bennünket. Kérünk, bocsáss meg nekünk! Egyesítsd a lelkünket a Lélekfeletttel! Fejet hajtok a lótuszlábad előtt. Tudom, hogy a magam erejéből képtelen vagyok elkerülni a hibák, a vétkek ösvényét. Kérlek, ments meg engem a bűneimtől!”

Hazur gyakran idézett egy pandzsábi mondást: „A Gurunk, aki velünk van, két dolgot fog tenni:

felemel bennünket és kiegyenlíti a karma-adósságainkat.” Azért foháskodunk a Mesterünk segítségéért, mert a karmákkal terhelt képtelenség előrehaladni a benső ösvényen. Ám, ha Ő a vállára emel bennünket, akkor el tudunk jutni a végállomásra. Ezért ez a mi legfőbb imánk a Guruhoz.

Hadd ismételjem meg az előadás kezdetén elhangzottakat! „Tudjuk, hogy mindannyiunkat egyformán kezelsz. Vigyél át engem az élet óceánján!” A nyomor sújtotta és a gazdag, a bűnös és a szentéletű, a szűziesen tiszta és a buja egyformán részesülhet a Mester isteni pillantásaiból, kegyes figyelméből. Az Ő célja az, hogy mindenkivel megossza a spirituális kincseket.

A tanítvány, aki tisztában van a helyzetével, így könyörög: „A magam erejéből semmire sem vagyok képes. Csak egy ajtó nyitott előttem, az összes többi zárt. Ám ez az egyetlen kitárt kapu a kegyé. Engedd meg, hogy ezen áthaladva elmerülhessek Tebenned! Majd vigyél magaddal a végső szintre, ahol a lelkem egyesülhet Istennel!”

*Az egyik folyó vize friss,
tiszt, akár a Gangesz.
A másiké bűzös, áporodott szagú,
akár a csatornavíz.*

Mily szemléletes ez a költői

kép! A verssorok a megvilágosodott lényeket a szentnek tekintett Gangesz vizéhez, a bűnökkel terhelt embereket pedig a szennyteli csatorna vizéhez hasonlítják. Ugyanis az öt tolvaj, a harag, a kapzsiság, az érzékiség, a ragaszkodás és az ego, az önzés rabságában, az illúziók világában telnek a napjaink. Ha feltekintünk a hegy-csúcsokra, ahonnan a patakok, a folyók – mint a Gangesz is – erednek, a magasból a víz előbb csörgedezve, majd egyre nagyobb erővel hömpölyög lefelé. Eközben nekicsapódik az útjába kerülő kisebb-nagyobb köveknek, szikláknak. Ennek jellegzetes hangja is van.

Az akadályok ellenére a víz tovább zubog, sodródik lefelé. Mialatt továbbhalad a tenger vagy az óceán felé, jobbról is, balról is bűzös csatornalé ömölhet bele, beszennyezve azt. Ám azt tartják, hogy amerre a Gangesz folyik, ott még az útjába kerülő összes kosszal, akár olajüledékkel teli víz is megtisztul. A szenny sokfajta színű és összetételű lehet: fekete iszap, apró piros kövekkel teli sáros víz, stb.

Ehhez hasonlóan, sokféle álcát öltve játszunk el a különféle szerepeket a világi életben, a kapcsolatainkban. Ahogy a gyerekek időn-

ként egy majom, oroszlán vagy más állat maszkját öltik fel, mi is sokféle álarcot viselünk. Ha például valaki politikusok között vagy szociális közegben mozog, a viselkedésmódját, az eszmecserékben való szerepvállalását sok esetben az érdekei határozzák meg. Amikor viszont a spirituális magasságokba emelkedünk, olyanná formálódunk, amilyenek Isten ideális teremtményeiként a teremtés kezdetén voltunk.

A gond az, hogy soha nem nézünk a szívünkbe, hogy felmérhessük az alaptermészetünk és a megnyilvánulásaink jellemzőit. Nagy hazafinak mondjuk magunkat, mert nyilván nem vagyunk tisztában a képmutatásunk, az önösségünk mélységeivel. Maga az iskolarendszer is észszerűtlen. A közgazdaságtanban a tanított alapelv az, hogy mindenki önző. A spirituális utunk követőiként ezt mi nem fogadjuk el.

A gondolkodásnak két fő iskolája, irányzata létezik. A jóakarató szerint „az ember alapvetően jó.” A másik ennek az ellenkezőjét bizonygatja. Mi a jó alaptermészetben hiszünk, mert a lelkünk Isten, a tökéletes jóság és szeplőtlenség része. Valaki személyiségének a jellemzőiben sok esetben az aktuális külső körülmények nyomása

alatt következnek be a negatív változások.

A verssorokban fohász is megfogalmazódik a segítségért, hogy ne a bűzös csatornavízhez hasonlítsunk. Hatalmas szerencse, ha valaki eljut az élő, tökéletes Mester lábához, de valójában Ő az, aki magához vonz bennünket. Ha valaki azt a kijelentést teszi: „Rád találtam”, ebben az „én” kap hangsúlyt, pedig az illető ésszel felfoghatatlan kegyben, együttérzéssel teli szeretetben részesült. A Mesterünk iránti odaadásnak köszönhetően fokozatosan megszabadul a lelkünk a ráakódott szennytől, és belemerülhet az Úrba.

*Az egyik folyó vize friss,
tisztá, akár a Gangesz.
A másiké bűzös, áporodott
szagú, akár a csatornavíz.
Amikor ezek összevegyülnek,
egyek lesznek,
felöltik a Sursuri nevet.*

A Sursuri a Ganga másik neve. E folyó a Mahábhárata hindu eposz szerint a mennyei Bhagiratha királyságból ered, onnan zúdult alá. Bhagirathára még a tudósok is az Ikshvaku hindu dinasztia nagy királyaként hivatkoznak. A legenda szerint a Gangesz szent folyója Ganga hindu istennő megszeme-

lyesítése. Ő a vezeklése végrehajtásaként Shiva egyetlen hajfonatán ezer éven keresztül folyatta át az égi Ganga patak vizét a földre, amely kénytelen volt befogadni az isteni áradatot. A legenda része az is, hogy Shiva sok hajfonata közül csak egyen volt képes a Ganga vize lejutni a mi világunkba.

Az idézett himnusz így folytatódik:

*Ó, spirituális Mester! Te
makulátlanul tiszta vagy.
A Te isteni vízed az Ambrózia,
a hűs, illatos spirituális Elixír.
Mi hibákkal, bűnökkel
terheltek vagyunk.
Ám, ha elmerítessz
bennünket önmagadban,
az összes szenny
kimosódik belőlünk.*

Egy igazi szent jelenlétében – amilyen Hazur Baba Sawan Singh és Sant Kirpal Singh volt – megtapasztalhatjuk az összes pórusból kiáradó isteni illatot.

Ránk, a jellemünkre a részekre töredezettség jellemző. A maszkunk is folytonosan változik. Mélyreható változás csak úgy érhető el, ha az igazi valónkkal azonosulunk, és elérjük az isteni egység állapotát. E folyamat eredményeként Atyánk tulajdonságai fog-

nak visszatükröződni belőlünk, amelyek a legmagasabb szintről alááradó Isteni Nektár folyamának is a jellemzői. A Mester a hegyetű, a víz forrása, de Ő az óceán is, ahol a folyók vize összeér. Ha befogadjuk az Istenerőt, az Ő illatát, akkor átformálódunk, vagyis az isteni erények kiűzik belőlünk az összes negativitást, a gyengeségeinket.

Az alkímia szerint a közönséges fém a bölcsek köve segítségével arannyá változhat. Sok fémtárgy van az istentiszteleti helyeken, de a gyilkolás eszköze, a hentes kése is ebből készül. Képletesen mi is e fém jellemzőit hordozzuk magunkban, de ha ránk árad a Mesterünk kegye, a legtisztább arannyá válhatunk.

Fontos, hogy ne legyünk türelmetlenek. Az ilyenfajta követelőző sürgetéseknek nincs helye vagy értelme: „Kérlek, azonnal változtass arannyá engem!” „Hadd egyesüljek Veled!” Mindez ugyanis egyedül a Mester kegyéből történhet meg. Ezt a munkát – mint egyedülálló „bölcsek köve” – csak Ő képes elvégezni. Valójában mikroistenek vagyunk, akik egyik lehetünk Istennel. A külvilági tevékenységekbe, csábításokba belemerült, széttöredezett figyelmünket visszavonva, mint napsugarak,

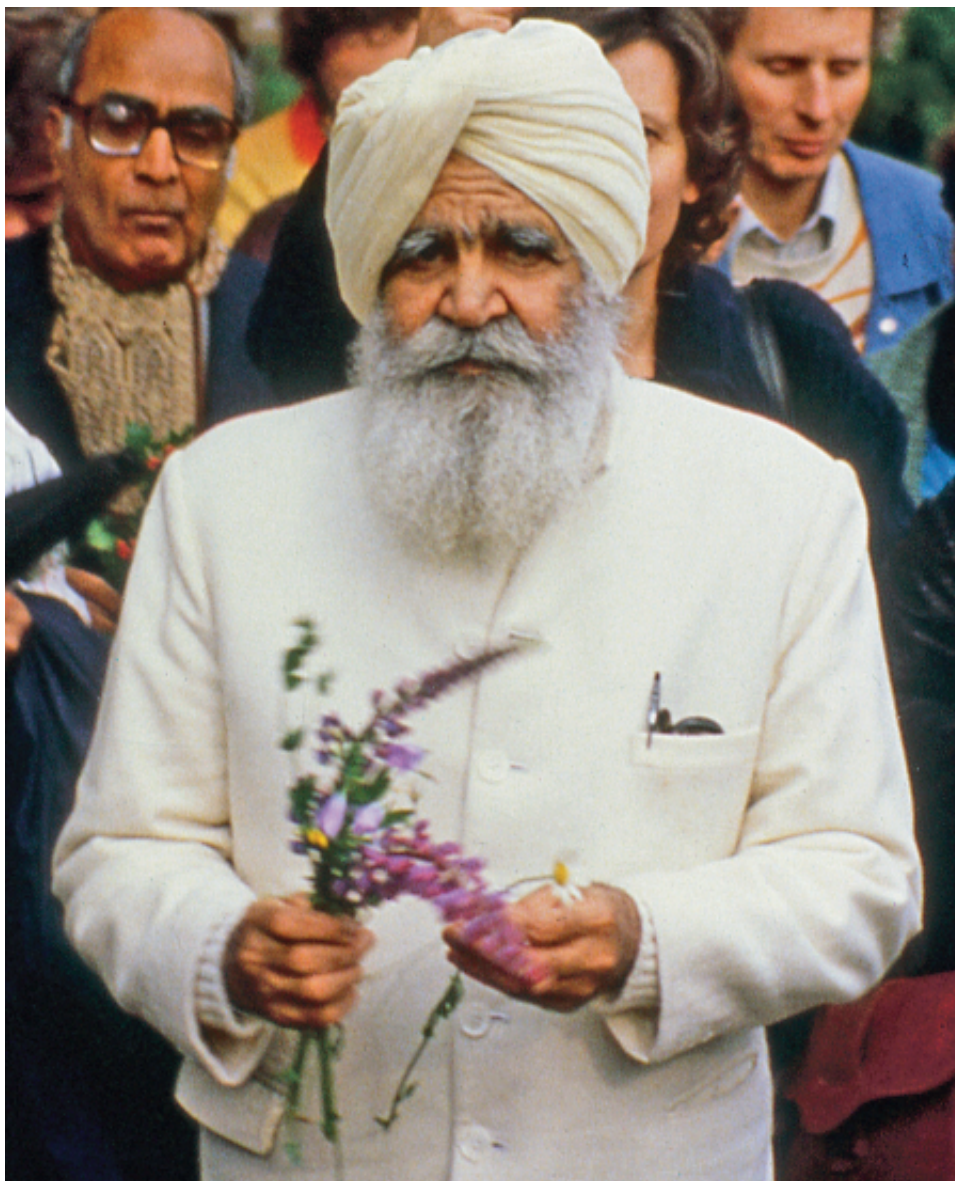
eggyé válhatunk a Nappal. A lélek-cseppek óceánná lesznek, ha egyesülnek vele. Távolítsuk el magunkból az összes szennyet, és átélhetjük, hogy azonosak vagyunk Isten lényegével.

Arra kérjük Atyánkat, hogy mentsen ki bennünket az életek és halálok kerekéből, a szüntelen gyötrelemben élésből:

*Kérlek, ments ki
az illúziók hálójából!
Hadd legyen Surdas tökéletes!
Ó, Istenem! Miközben
a Te dicséretedet zengem,
vigyél el engem a végső Lakhelyemre!
Ez most az én nagy lehetőségem
a Veled való találkozásra.*

*Ó, spirituális Mester! A kegyedért,
a kegyelmedért fohászkodom.
Szabadíts meg az összes
gyengeségemtől,
bocsásd meg a vétkeimet,
és egyesíts önmagaddal!
Kérlek, ments ki
az illúziók hálójából!
Hadd legyen Surdas tökéletes!*

A maja szó a káprázat, az illúzió szinonimája. Az érzéki csalódások rabjai vagyunk. Emiatt helytelen a látásmódunk. Tévhitben élünk. A megtévesztések áldozataiként vakon tapogatózunk a világ-

ban. Nem tudunk különbséget tenni az örökkévaló, az elpusztíthatatlan és a mulandó, a véges, a kérészéletű között. Azért szoktunk imádkozni, mert megrémít bennünket ez a világ, amelyben képte-

lenek vagyunk tájékozódni, helyes irányt választani, dönteni arról, hogy mi jó vagy ártalmas számunkra.

Az egyik versemben ez a gondolat így fogalmazódik meg:

*Nem tudom, hogy mit kérjek Tőled.
Azzal áldj meg, amit
Te jónak tartasz nekem!*

Egy igazi tanítvány leghőbb óhaja az, hogy egyesülhessen a Szeretett Lénnel. A tökéletes Mester áldásai mindenki számára hozzáférhetők; nem tesz különbséget az Isten után vágyódók és a bűnös utakat követők között. Vagyis mindannyian szabaddá válhatunk. Kimenekülhetünk a 8,4 millió létforma, a karma kerekéből, és elnyerhetjük az örök időkre szóló megváltást, boldogságot.

Amióta e mindenség megszületett, nagyon sok korszak telt el. Ezalatt az igazi valónk a lélekvándorlás kerekében keringett. A mostani földi létünkben adottak a feltételek: a lelkünk teljesen elmerülhet a Mester sugárzó, éteri formájában (Fana-fil-Sheikh), majd Istenben (Fana-fil-Allah). E végső cél eléréséhez az út a Mester isteni pillantásain, az Ő átformáló Erején keresztül vezet.

Az egyik versem így bátorítja e cél elérése után vágyódókat:

*Teljes bizonyossággal
megtalálhatod Istent.
Csak annyit kell tenned,*

*hogy adj lendületet a lelkednek!
Ő közelebb van hozzád
a saját ütőerednél.*

Ehhez a tényhez kapcsolódik a Krisna életéből vett következő történet is. A Mahábhárata szó jelentése: „Bharata leszármazottainak nagy küzdelme.” Ez a közel háromezer éves szanszkrit nyelvű eposz az indiai mitológia legnagyobb háborújának állít emléket. Ennek a magját azzal vetették el, hogy Dhritrashtra király udvarában az egyik Kaurava herceg,

Dushasan megalázásként elkezdte levetkőztetni a Pandava-feliséget, Draupadit. Az asszony azonnal Krisnához fohászkodott, de mire Ő megérkezett, a sálját már letépték. A nő sírva faggatta Krisnát: „Miért tartott ilyen sokáig, hogy megjelenj? Nem hallottad meg, hogy hívtalak?” Krisna megkérdezte: „Honnan hívtál?” „A Dwarkhadhish templomra gondoltam, és arra, hogy onnan jössz megmenteni.” (Ez egy hindu templom Gujarat államban, amelyet Krisnának szenteltek.) „Hát ezért késlekedtem. Csak a nevemet kellett volna kimondanod” – válaszolta Krisna. „Oly közel vagyok a szívedhez, mint az ütőered.”

Valójában a mindenütt jelenlévő Istenerő az összes porcikánkat

betölti. Egy mondás szerint, ha egy operáció során felnyitnák Isten szeretőjének a szívét vagy megvizsgálnák az ereit, ott vér helyett csak szeretetre lelnének. Ennek valóban így kell lennie. Azt mondogatjuk: „Én ismételve a simrant, sokat szevázok, közel érzem magam a Mesteremhez.”

Ám, ha ezt a ténykedést átszövi az én-központúság, akkor ez az összes igyekezetünket mindenestül felemészti. Bármennyi áldás száll is ránk, amíg az énség, az ego uralkodik rajtunk, az élet és halál misztériumát nem tudjuk megfejtetni. Ez csak akkor lehetséges, ha az „én”-ből „Te” lesz. Ez Sant Surdas himnuszának a lényegi üzenete.

A nirguna és a saguna – az odaadás, a bhakti mozgalom két fő formája. Az első – amelynek kidolgozója Kabir Sahib és Guru Nanak volt – a tulajdonságok nélküli Isten iránti szeretet fontosságában, és az Ő eredeti valójában, a formanélküliségében hitt. E szentek azt vallották, hogy az embernek a meditáció révén a testtudat fölé kell emelkednie, és miután áthalad a magasabb síkokon, végül egybeolvad a forma és tulajdonságok nélküli Abszolút Istennel. A bhakti mozgalomnak ezt az ágát nevezzük nirgunának. Ennek az

irányzatnak a képviselői nem hittek a rítusokban és a szertartásokban.

A másik ág, a saguna azt hirdette, hogy Isten sokféle tulajdonsággal rendelkezik. Képviselői az Istent jelképesen ábrázoló bálványok és képek imádására biztattak, és nagy hangsúlyt helyeztek a rituálék és szertartások gyakorlására. Idővel ez az irányzat széles körben elterjedt. A saguna típusú odaadás tehát megragadt a külsőségek imádatában, a fantáziálás, a fikciók világában. A nirguna bhakti követői viszont a valóság, az abszolút igazság megismerésére törekedtek.

Az én kedvemért, a tiétekért, és mindazok érdekében, akik ma nincsenek itt, de a spirituális Mesterek hajfűrtjeinek a védelmében teszik a dolgukat, kérem az Ő kegyüket: Merítsenek el benneteket a sugárzó formájukban! Ha valaki még nem méltó erre, ne feledje, hogy Ők az érdemben szűkölködők megsegítői. Kérem, segítsenek, hogy mielőbb sikerüljön kiszabadulnotok az életek és a halálok kezekéből!

Hazur sok alkalommal kiemelte: „Ha a megváltást csak a halálmom után érhetném el, messziről búcsút intenék neki.” Ez az élő, tökéletes Mester segítségével még a mostani életünkben elérhető.

SPIRITUALITÁS A MINDENNAPOKBAN

Sant Rajinder Singh

LEGYÜNK SIKERESEK, DE EGO NÉLKÜL!

Kérdés: *Hogyan lehetünk büszkéek a család sikereire anélkül, hogy nagyra nőne az egónk?*

Mester: Az természetes, ha büszkévé tesz bennünket valamely családtagunk - a férjünk, a gyermekünk, a szüleink, a nagybácsink, a nagynénink, más rokonunk - sikere. Ilyenkor az erőfeszítést ismerjük el, amit az illető tett. Az örömmel és minden más módon is bátorítsuk tovább az illetőt! Ne érezzük azt, hogy ez gőg, felfuvalkodottság lenne! Hiszen valaki sokat szorgoskodott, és ezért megjutalmazódott.

Tanuljunk abból, amit egy hozzánk közelálló személy elért! A példáját követve mi is fáradozzunk azért, hogy jobbra formálódjon, könnyebb legyen az életünk! Mi szintén eljuthatunk a számunkra csupa jót nyújtó magasságokba. Ám ne gondoljuk azt, hogy egy hozzátartozónk sikerétől automatikusan mi is különleges helyzetbe, szintre kerülünk! Ugyanis ilyenkor már az ego lép működésbe.

A lényeg a realista szemléletmód. Ismerjük fel, hogy a siker ára a sokféle erőfeszítés! A mi teendőnk a cselekvés, a fáradozás. Az eredményes-

ség - Isten kegye. Tegyük meg a tőlünk telhető legtöbbet, és akkor a dolgaink egyre jobban fognak alakulni!

Ne kössük magunkat bizonyos elvárt eredményekhez! Ugyanis sokan így teszik az erőfeszítéseiket. Cselekedjünk elkötelezetten, a legjobb képességeink szerint! Viszont ne foglalkozzunk ennek végkimenetelével! A dolgaink így automatikusan jól fognak alakulni.

Egy családtagunk sikere nem lehet indok a gőgre, az egoizmusra. Arra kell törekednünk, hogy az életünk összes területén kiválóan tevékenykedjünk, de leginkább a spirituális területen. A mi erőfeszítésünk a rendszeres meditáció legyen! Így Isten kegyéből nagyon fel fog gyorsulni a spirituális fejlődésünk.

Sant Rajinder Singh

AZ AGGODALMAINK OKAI ÉS A MEGOLDÁS

Az életben az egyik olyan dolog, ami közelről érint bennünket: az aggodás. Mindannyian nyugtalanokunk valami miatt. Ez lehet a fizikai jóllétünk, az anyagi ügyeink, egy szeretett személy betegsége, továbbá olyasmi, ami már megtörtént, vagy esetleg bekövetkezhet. Vannak olyan aggodalmak, amelyek mindannyiunkon fogást találnak. Ha idegesen gyötrődünk, ebből semmi jó nem származik. Ettől senkinek nem lesz jobb a saját egészségi állapota vagy másoké, a pénzügyi helyzete szintén nem javul, és az egyéb nehézségek sem tűnnek el.

Az angol „worry”, vagyis „aggodalom” szó mélyére hatolva kiderül, hogy együtt jár vele a „choking”, aminek a jelentése „fuldoklás.”

Az aggodalmaskodás azért fuldoklás, mert miatta nem tudunk megfelelő módon élni. Hiszen a gondjainkból semmit nem old meg. A pszichológusok, a pszichiáterek, mindazok, akik a gyógyító munka területén segíteni szeretnének, kutatásokat folytatnak ebben a témában. Ők egybehangzóan kijelentik, hogy az emberek egyharmada olyasmi miatt szorong, ami soha nem követke-

zik be.

Sokan emésztődnek amiatt, hogy lesz-e munkájuk, megbetegednek-e ők vagy valamelyik családtagjuk. Ám ezek csak félelmek, nem válnak tényekké. A másik megállapításuk: az emberek egyharmada a múlt miatt van tele nyugtalanossággal. „Ez vagy az miért következett be?” „Ilyen dolgok miként eshettek meg velem?”

Ám azon, ami valamikor megtörtént, már nem változtathatunk. Az az idő már elszállt. Nem nyúlhatunk bele, hogy módosítsunk rajta. Ez a második harmad. Az emberek harmadik része az egészségi vagy anyagi ügyek miatt nem lel nyugtot. Más esetekben a szomszédságban, a közösségben bekövetkezett események miatt álmatlanok az éjszakáik, de semmit sem tesznek a helyzet megváltoztatásáért.

Ha nehézségek jelennek meg az életünkben, gyötrődés helyett inkább értsük meg azok lényegét, és tegyünk lépéseket a gondjaink felszámolására! A betegségtől való félelem helyett – amely egyébként megjelenhet – inkább a kialakult helyzet megoldására törekedjünk! A környezetünkben, a körülöttünk megjelenő feszültségek okainak feltárásával tegyünk lépéseket

a stresszmentes élet felé!

Ha aggódunk, akkor bizonyos hormonok szabadulnak fel a testünkben. A vérkeringésünk és a szív-működésünk is megváltozik, amit azután nagyon nehéz kezelni.

Valós és soha be nem következő dolgok miatt is nyugtalankodunk – amelyekről csak gondoljuk, hogy megtörténhetnek. Mindezekkel stresszessé válik az életünk. A mondas szerint: „A türelmetlen kapkodás és az aggodás gyorsan sírba juttat bennünket.” Ezek olyan reagálási módok, amelyekkel megrövidítjük a földi vándorutunkat, szaporítjuk a gondjainkat. Miattuk semmivé lesz a béke és a nyugalom, amelyet mindannyian elérhetnénk.

A lényeg annak meglátása, hogy az emberi létünk alatt semmi sem véletlenszerű, hanem Isten irányítása alatt van. Ő a sorsunk kormányzója.

Ha ez tisztázódik bennünk, akkor tudni fogjuk, hogy mindig az következik be az életünkben, ami a legjobb, a leghelyesebb számunkra.

Ne aggodással töltsük az időnket, hanem a helyzetek megoldására irányuló tettekkel! Ha van egy problémánk – fizikai, anyagi, érzelmi, kapcsolati – ne azon gyötrődjünk: „Miért következett be? Mi lett volna, ha nem így alakulnak a dolgok?” Ez semmit sem ér. Csak vesztegetjük az időnket.

Hozzuk rendbe a dolgokat, és törekedjünk arra, hogy a helyzet ne bukkanjon fel újra! Tanuljunk belőle! Ez nagyon jó dolog! Építsük bele az életünkbe a tanulságokat! Ne ismételjük meg újra meg újra ugyanazokat a hibákat! Mert ez az aggodalmak markában tartana bennünket. Ha valami nyugtalanít, feszültséget kelt bennünk, tegyünk annak megszüntetéséért, a probléma megoldásáért!

TÖRTÉNETEK

Rabindranath Tagore

A VÁNDOR

Egy poros, gubancos, csapzott hajú vándor kereste a varázskövet. Teste már árnyékká soványodott, ajka szorosra zárult, mint szívének örökre bezárult kapuja, szemei világítottak, mint párukat kereső szentjánosbogarak. A lábánál a végtelen tenger morajlott. A fecsegő hullámok rejtett kincseikkel dicsekedtek, és gúnyolták a zaklatott vándor süket fülét, aki nem értette a beszédüket.

Talán már ő maga sem reménykedett, de a keresés az életévé vált. Képtelen volt ellazulni. Ahogy a tenger sem pihen, örökké az elérhetetlen ég felé nyújtogatva a hullámkarjait. Egy soha el nem érhető célt kergetve a körbejáró csillag sem pihen. Poros, csapzott hajfűrtjeivel az őrült is tovább kóborolt, a magányos parton keresve a varázsköveit.

Egy napon egy gyermek lépett hozzá és megkérdezte: „Mondd, hol szerezted ezt az aranyláncot?” A vándor derekára mutatott. Az őrült rábámult: a lánc, amely egykor valóban vas volt, most színarany. Nem, nem álom, arannyá változott, csak azt nem tudta, hogy hol s mikor. Az őrült vadul, jajongva öklözte a homlokát. Tudtán kívül hol talált rá a varázskőre?

Régi szokása volt, hogy fölszedett minden kavicsot, aztán megérintette vele a láncot, majd eldobta, anélkül, hogy ügyelt volna a változásra. Így talált rá és vesztette el a varázskövet.

A Nap lassan leáldozott az égen. Az őrült eszeveszesen, görnyedt testtel, és porba hullott szívvel, mint a gyökerestül kitépett fa visszafordult, hogy megtalálja az elveszett kincset.

Sant Rajinder Singh

A SOHA VISSZA NEM TÉRŐ ALKALMAK

Az apa fáradtan tért haza a munkahelyéről, és leroskadt a fotelbe. A hétéves kislánya odament hozzá, és megkérdezte: „Apa! Mennyi neked az órabéred?” A válasz meglehetősen ingerült volt: „Miért kérde? Csak nem valami újabb ostoba játékot akarsz megvetetni velem? Mars a szobádba!”

A kislány szemében könnyek jelentek meg, de illedelmesen felment a szobájába.

A fotelben ülő férfi fejében még ott forrongtak a nap eseményei. A főnöke újraírta vele az egyik beszámolóját. A kollégája három nappal a nagyon fontos projekt vége előtt ment betegállományba. A kezébe tette az arcát. „Mikor lesz ennek a hajszának vége?” – kérdezte magától.

Azután eszébe jut a kislánya. „Talán nem kellett volna így bánnom vele. Lehet, hogy teljesen ártatlan kérdés volt, csak én értettem félre, mert úgy érzem, a környezetemben mindenki rajtam élősködik” – gondolta magá-

ban, miközben elindult a lépcsőn felfelé. Benyitott a gyermeke szobájába, aki a földre kuporogva játszott.

Felnézett az apjára, és újra megkérdezte: „Mennyi az órabéred?” „Négy dollár” – hangzott a válasz. „Tudnál adni nekem két dollárt?” – kérdezte halkán a fia. „Remélem, nem valami játékra kéred. Éppen elég van már belőlük. Szóval, mire kellene neked két dollár?” – kérdezte az apja, miközben átnyújtotta a kért pénzt. „Mindjárt megmutatom” – mondta sejtelmes mosollyal a gyerek, miközben kiöntötte a földre a megtakarított pénzét, összesen két dollárt.

Boldogan nyújtotta az apja felé: „Most már ki tudom fizetni neked. Így ugye velem töltesz egy órát? Együtt játszhatnánk.”

Néhány évvel ezelőtt beszélgettem egy nagyon gazdag emberrel. Az, amit mondott, alapjaiban megváltoztatta a gondolkodásmódomat: „Bármit megtehetek, amit csak akarok. Illetve egy dolgot mégsem: A 22 éves lányomat már nem tudom visszaültetni a hintába, hogy játsz hassak vele.”

GYERMEK OLDALAK

A VERSENY

Egy ősi maja történet arról szól, hogyan versengtek a lányok azért, hogy feleségül mehessenek a királyhoz. A városban minden fiatal lány benevezett egy futóversenyre. A verseny győztese mehetett feleségül a fiatal, jóképű és bölcs királyhoz.

A versenyen tíz mérföldet kellett megtenni a hegyeken és a dzsungelen keresztül. Egy Mena nevű lány már régóta szerelmes volt a királyba, és remélte, hogy ő nyeri meg a versenyt. Jó futó volt, és nem okozott neki gondot, hogy lehagyja a többi lányt. Három mérföld megtétele után azonban, az út mentén meglátott egy idős asszonyt, aki sírt, egyre csak sírdogált. Mivel jócskán megelőzte a többi lányt, megállt, hogy megkérdezze tőle, vajon miért sír.

„Öreg vagyok, és a lábaim gyöngék” – felelte amaz. „Gyógyszert kellene vinnem az unokámnak, aki nagyon beteg. Ha nem érek oda, mire beesteledik, akkor meg fog halni.”

Menának könnyőreletes szíve volt. Tudta, hogy ha segít az asszonynak, akkor el fogja veszíteni a versenyt, de mégsem tudta otthagyni őt. Egyik futó a másik után haladt el mellettük. Néhányan megálltak, hogy megkérdezzék, vajon miért sír az anyóka, de egyikőjük sem maradt ott. Így aztán Mena egymaga emelte fel, és a hátán vitte őt. Vánszorogva közeledett a város felé. Már majdnem este lett, mire elérték a város kapuit. A távolban látták, ahogy fáklyákat gyűjtanak a királyi esküvő tiszteletére. Miután Mena elvitte az idős asszonyt az unokája házához, a város főterére ment.

Amikor megérkezett, nagyon meglepődött, mert a város lakói csendben ül-

tek, mintha várnának valamire vagy valakire. A király a trónon ült, de az új királynő még nem ült mellette. Mikor az emberek meglátták Menát, elkezdtek tapsolni és éljenezni. Valaki megfogta a lány kezét, és a királyhoz vezette. A király rámosolygott, és azt kérdezte: „Hozzám jössz feleségül?” A lány megdöbödött. „Felség! Hogyan lehetséges ez? Hiszen elveszítettem a versenyt!” – kérdezte. „Nem Mena, te nyerted meg a versenyt. Ez a szívek próbája volt. A verseny célja nem az volt, hogy megtudjuk, ki a leggyorsabb, hanem hogy ki a legszeretetteljesebb.” Azon az estén Mena a fiatal király felesége lett. Sok-sok éven át uralkodtak.

Ósi maja történet

A VARÁZSCUKOR

Farid, a tizenkét éves kisfiú a szobájában volt. Édesanyja kíváncsian benézett hozzá, vajon most is imádkozik-e. Nagyon jó gyerek módjára nemcsak rendszeresen imádkozott, de nyolcéves kora óta a Koránt is kívülről tudta.

Az édesanyja hirtelen ijedten a fejéhez kapott: „Ó, elfelejtettem cukrot tenni Farid imaszőnyege alá!” Eddig mindig cukrot rejtett titokban a szőnyeg alá, és amikor Farid befejezte az imáját, mindig megörült neki. Azt hitte, Istentől kapta jutalmul. Így vált szokásává az imádkozás, és egyetlen nap sem feledkezett meg róla.

„Most mit csináljak?” - törte a fejét az édesanyja.

„Ha ma nem találja ott a cukrot, talán elveszíti a bizalmát Istenben.” Várhozott, kíváncsian figyelte, mit fog tenni a gyermeke.

Amint Farid befejezte az imáját, felhajtotta az imaszőnyege sarkát, hogy megkeresse a cukrot. Anyukája legnagyobb meglepetésére a fia egy maréknyi édességet vett elő. Olyan nagy volt Farid odaadása, hogy Isten kegyesen gondoskodott róla.

Baba Farid (1188-1266) nagy szúfi szent volt. Az indiai Katwalban született. Fiatalon találkozott Mesterével, aki később megajándékozta a beavatás szentségével. Ohyan szeretettel, odaadással szolgálta a Mesterét, hogy 1240-ben, amikor a Mestere elhagyta a világot, Baba Faridra bízta a tökéletes Mester munkájának a folytatását.

Iszlám legenda